

A papa éppen a ház oldalánál szerelte a bérlőnek az ajtót, amikor hallotta a gyerek sikolyait s köztük a mama magasba szökkenő hangját. Gyorsan neki-eredt, a hátsó verandáról berontott a konyhába, és még mielőtt a hálós ajtó becsapódott volna mö-
götte, elébe tárult az

David Foster Wallace 13

MEGÉGETT GYERME- KEK INKARNÁCIÓI

egész látvány, a tűzhely előtt a leborult lábas a padlón, a gázégő kék fénye és a víztócsa, mely még mindig gőzölgött, miközben sok karja terjeszkedett, meg a kicsi a buggyos pelenkájában, aki mereven állt gőzölgő hajjal, mellkasa és válla skarlátvörös, szeme fennakadva, szája hatalmasra tátva, s mintha különállt volna a hangoktól, melyeket kibocsátott, a mama térden állva és céltalanul törölgette a gyereket a konyharuhával, és szinte dermedt állapotban kiegészítette a sikolyokat a saját hisztérikus kiáltásaival. A gyerek fél térde és puha, csupasz kis lába még mindig a gőzölgő tócsában, és a papa legelőször is a hóna alá vette a gyereket, és elvitte a mosogatóhoz, amiből kidobta a tányérokot, és kinyitotta a csapot, hogy hideg vizet engedjen a fiú lábára, miközben tenyeréből vizet öntött vagy inkább szórt a fejére, a vállára meg a mellkasára, mert először is arról akart gondoskodni, hogy már ne jöjjön gőz a gyerekből, miközben a mama Istenhez fohászkodott, míg ő el nem küldte törölközőért meg gézért, ha van egyáltalán a házban, s a papa gyorsan és jól mozgott, férfifejében nem volt más, csak a cél, még annak sem volt tudatában, hogy milyen simán mozog, vagy hogy már a sikolyokat sem hallja, mert azok megdermesztenék és lehetetlenné tennék, amit meg kell tennie azért, hogy segítsen a gyereken, akinek sikolyai olyan szabályosak voltak, mint a légzés, és oly sokáig tartottak, míg már olyan újabb dolgot alkottak a konyhában, amivel kezdeni kell valamit. A bérlő oldalajtaja odakint a felső zsanérján lógott, és enyhén lengett a szélben, a behajtó melletti tölgyön egy madár pedig mintha félrehajtott fejjel figyelte volna az ajtót, miközben még mindig hallatszottak odabentről a kiáltások. Úgy tűnt, a legcsúnyább forrázás a jobb karon és vállon van, a mellkas meg a has pirosa rőzsaszínűvé fakult a hideg víz alatt, és a puha talp, amennyire a papa meg tudta állapítani, nem hólyagzott fel, de a kicsi még mindig ökolbe szorította kis kezét, és üvöltött, csak most már pusztán félelmében, ahogy a papa később gondolta, a kis arc megdagadt, vékony erek dudorodtak a halántékon, és a papa csak mondogatta, hogy ő itt van, itt van, csökkent az adrenalin-szintje, és kezdett gyűlni benne a harag a mamával szemben, aki hagyta, hogy ez megtörténjen, gyűlt gomolyokban agya leghátsó zugában, de még órákra volt a kifejezésétől. Amikor a mama visszatért, a papa még nem tudta

biztosan, becsavarja-e a gyereket egy törülközőbe vagy sem, de aztán benedvesítette a törülközőt és szorosán bebugyolálta a gyereket, majd kiemelte a mosogatóból, és a konyhaasztal szélére fektette, hogy lecsillapítsa, miközben a mama megpróbálta megvizsgálni a gyerek talpát, s a szája

14 előtt legezgetett, céltalan szavakat mormolt, a papa pedig lehajolt és a konyhaasztal kockás szélén fekvő gyerekek megismételte, hogy ő itt van, és megpróbálta lecsendesíteni a kicsi kiáltásait, de a gyerek kifulladásra visított éles, tisztán fénylő hangon, amitől a papának elállt a szívverése, s a parányi ajak meg íny a gyenge láng világoskék árnyalatát kapta, legalábbis a papa ezt gondolta, s a gyerek úgy visított, mintha még mindig a leborult lábas alatt lenne. Egy ilyen perc, kettő, mely sokkal hosszabbnak tűnt, a mama a papa mellett, aki monoton hangon dűnnyög a gyerek arca mellett, a pacsirta az ágon a félrehajtott fejével és a zsanér, amely egyre gyengül a megdőlt ajtó súlyától, aztán lustán kibukkant az első gőzgomoly a törülköző szegélye alól, és a szülők elkerelkedett szemmel összenéztek – a pelenka, mely amikor kinyitották a törülközőt, és visszatették a gyereket a kockás terítőre, majd kibontották a megpuhult pántokat, és megpróbálták eltávolítani, kicsit ellenállt, miközben újabb éles sikolyok harsantak, forró volt, gyerekek pelenkája égette a kezüket, és látták, hova ömlött és hol gyűlt össze a víz, és hol égette a gyereket végig, míg ő segítségért sikoltozott, és ők nem segítettek, mert nem gondolták, s amikor leszedték a pelenkát, és látták, milyen állapotok uralkodnak ott, a mama Istent káromolta, és megragadta az asztalt, hogy össze ne essen, míg a papa elfordult, és belebokszott a konyha légterébe, s nem utoljára átkozta magát meg a világot, miközben a gyereke mostanra akár alhatott volna is, ha nem nézzük a légzése gyorsaságát meg a keze apró, levegőbe sújtó ütéseit fektében, a kezéét, amely akkora, mint egy felnőtt ember hüvelykujja, s amely szorította a papa hüvelykujját a kiságyban, miközben a gyerek figyelte a papa éneklő száját félrebillentett fejjel, mintha a szeme által teremtett valamit nézne mellette, amitől a papa furcsa, bizonytalan módon magányosnak érezte magát. Ha az ember még soha nem sírt, de szeretne, akkor csináljon magának gyereket. Hadd szakadjon meg a szíve, és a gyerek azt az orrhangú dalt akarja, amit a papa megint hall, mintha szinte ott lenne vele a szűzanya, és nézné, hogy mit tettek, bár órákkal később a papa azt tudja a legkevésbé megbocsátani magának, hogy mennyire szeretett volna rágyújtani éppen akkor, amikor tőlük telhetően bepelenkázták a gyereket gézbe és két, keresztbetett kéztörölőbe, majd a papa fölemelte, mint egy újszülöttet, koponyája a tenyerében, és kiszaladt vele a kisteherautóhoz, aztán füstölgő gumival hajtott vele a városba, a balesetire, miközben a bérlő ajtaja egész nap csak lengett, majd végül engedett a zsanér, de akkor már késő volt, nem akart megállni, nekik meg nem sikerült, és a gyerek megtanulta, hogy elhagyja magát, és a további

fejleményeket már csak egy odafenti pontról nézze, s ezért már semmilyen veszteség nem számított, a gyerek teste pedig felduzzadt és járkált és megkapta járandóságát és lakatlanul élte az életét, dologként a dolgok közt, lelke gőzként lebegett odafönn, hullott, akár az eső, aztán elpárolgott, s a nap csak járt föl-le, mint a jójő.

15

